Należność pocztowa opłacona ryczałtem.

Rok VIII. Warszawa, 15 października 1927 r. Nr. 19

MASZYNISTA

ORGAN ZAWODOWEGO ZWIĄZKU MASZYNISTÓW KOLEJOWYCH

PISMO ZAWODOWE
POŚWIĘCONE
SPRAWOM MASZYNISTÓW
i KOLEJNICTWU

Wychodzi 1-go i 15-go każdego miesiąca.
Cena numeru 25 gr. Członkowie związku otrzymują pismo bezpłatnie.
Rękopisów redakcja nie zwraca.
Anonimów nie uwzględnia się.
Ceny ogłoszeń wedle umowy

REDAKCJA
i ADMINISTRACJA:
Warszawa, Chmielna 9 m. 9
Telefon Nr. 195-28.
Konto czekowe P.K.O. Nr. 3585.

Własne sprawy
we własne bierzmy ręce!

POŻYCZKA.

Dnia 13 października r. b. podpisana została w Warszawie umowa między Rządem polskim a grupą banków zagranicznych, mocą której Państwo nasze otrzymało pożyczkę zagraniczną w poważnej wysokości, około 72 miljonów dolarów (640 miljonów złotych).

Warunkiem uzyskania tej pożyczki było przyjęcie i ogłoszenie „planu stabilizacyjnego", czyli podstawowych zasad gospodarki skarbowej, których Rząd obowiązał się ściśle przestrzegać. Na straży ścisłego stosowania tego planu stać będzie pełnomocnik pożyczających banków, który obejmie funkcje zagranicznego członka Rady Banku Polskiego i doradcy finansowego naszego Rządu.

Podpisanie umowy o pożyczkę, a zwłaszcza ustalenie owego „planu stabilizacyjnego" posiada pierwszorzędną doniosłość dla rozwoju naszego życia gospodarczego w przyszłości. W najwyższym stopniu zainteresowanymi są również pracownicy państwowi, których egzystencja stoi w bezpośredniej zależności od polityki skarbowej.

To też poczytujemy sobie za obowiązek zbadać, jakie nadzieje wiązać mogą z pożyczką pracownicy państwowi wogóle, a kolejarze w szczególności.

Pożyczka posiada charakter stabilizacyjny. Znaczy to, że uzyskane z pożyczki fundusze użyte będą przedewszystkiem na zapewnienie stałej wartości naszego pieniądza, oraz na stworzenie warunków normalnego (w rozumieniu kapitalistycznem) rozwoju życia gospodarczego. Dlatego większa część funduszów użyta będzie na stworzenie rezerwy skarbowej, wycofanie biletów obiegowych, spłatę długu rządowego w Banku Polskim, tudzież na powiększenie kapitału zakładowego tegoż Banku. Zaledwie 135 miljonów użyte będzie na „cele rozwoju ekonomicznego", a mianowicie na „cele kredytowe dla przedsiębiorstw państwowych i na cele kredytu rolniczego".

Oczywiście, ani jeden grosz nie może być zużyty na cele budżetowe, a co więcej, Państwo wzięło na siebie obowiązek, iż w ciągu trzech najbliższych lat nie będzie na takie cele pożyczek zaciągało.

Wobec tego nie może być mowy o tem, aby pracownicy państwowi, a także pracownicy przedsiębiorstw państwowych, choćby skomercjalizowanych, skorzystali bezpośrednio z funduszów pożyczkowych.

Korzyści z pożyczki przyjść mogą tylko pośrednio, niejako drogą okrężną. Przez uzyskaną w ten sposób i zagwarantowaną stałość waluty i pewność stosunków pieniężnych spodziewany jest dalszy intensywny rozwój życia gospodarczego kraju. Spodziewać się należy również uzyskania dalszych pożyczek zagranicznych na cele inwestycyjne dla samorządów i przedsiębiorstw prywatnych (aczkolwiek w planie stabilizacyjnym przewidziane są pod tym względem, dość ostre rygory). Przez wzmożenie życia gospodarczego, ulegnie zapewne poprawie sytuacja skarbowa, wzmogą się wpływy podatkowe, zwiększą się obroty i zyski przedsiębiorstw państwowych. Możliwem jest nadto, iż Państwo, korzystając z funduszów tej pożyczki, czy też pożyczek innych „na cele rozwoju ekonomicznego", zaciągnąć się mających, zrezygnuje np. z dotychczasowej polityki pokrywania wydatków inwestycyjnych przedsiębiorstw państwowych z ich normalnych dochodów eksploatacyjnych i że w ten sposób zdobędzie pewne fundusze do swojej dyspozycji.

Na tej, pośredniej drodze korzyść z pożyczki dla pracowników państwowych mogłaby być znaczną. Chodzi tylko o to, aby rząd, znalazłszy się w nowej pomyślnej sytuacji, zechciał pomyśleć o konieczności zaspokojenia żądań pracowniczych. O konkretnych zamiarach Rządu w tej kwestji nic nam nie wiadomo. Jednakże uważna lektura „planu stabilizacyjnego" nasuwa bardzo poważne wątpliwości, czy przy ściśłem zastosowaniu zasad, w planie tym zawartych, należy łudzić się jakąkolwiek nadzieją.

Rząd zaciągnął mianowicie zobowiązanie, iż dążyć będzie do uzyskania „istotnych nadwyżek budżetowych". Istotna nadwyżka budżetowa jest to suma dochodów, która **pozostaje niezużyta** po pokryciu wszystkich wydatków budżetowych. Rząd zobowiązał się zatem gospodarować tak, aby ze zwyczajnych wpływów budżetowych (pożyczki na cele budżetowe są wykluczone!), pokrył wszystkie wydatki i jeszcze zaoszczędził pewną sumę i zachował ją jako rezerwę na nadzwyczajne wypadki. Już do bieżącego budżetu Rząd ma wyjednać kredyty dodatkowe w ogólnej wysokości conajmniej 300 miljonów. Z owych 300 miljonów, 80 ma być przeznaczone na pokrycie większych wydatków administracyjnych (między innymi dodatków dla pracowników, przyznanych w okresie wrzesień — grudzień 1927 r.), reszta zaś na opłatę ciężarów, płynących z pożyczki, tudzież na ową „istotną nadwyżkę". Również i budżet na rok 1928/9 będzie przewidywał „istotną nadwyżkę."

Jeśli dobrze rozumiemy tekst odnośnego ustępu „planu" — droga do wszelkiej poprawy bytu w roku bieżącym jest dla nas zamkniętą. Jeśli owe 300 miljonów będą zużyte ściśle według dosłownego brzmienia zobowiązań rządowych, może być z nich pokryte tylko 80 miljonów już wydatkowanych, względnie według istniejących w chwili obecnej przepisów, wydać się mających, i koszta pożyczki — reszta zaś stanowić będzie rezerwę, której ruszyć na cele poprawy naszego bytu nie będzie można. Co gorzej, nie wiemy, jakie są zamiary Rządu co do pokrycia owych 300 miljonów.

Sądząc po dotychczasowej polityce skarbowej Rządu, polityce, która wyraźnie szła po linji oszczędzania sfer gospodarczych i wyraźnie unikała jakiegokolwiek nacisku podatkowego obawiać się można rzeczy jaknajgorszych. Jeśli Rząd nie zdecyduje się uzyskać tych sum z podatków bezpośrednich, jeśli nie ściągnie w tym celu podatku majątkowego—zmuszony będzie podnieść podatki pośrednie i zyski z monop. oraz zażądać jaknajwiększych dopłat od swoich przedsiębiorstw. W takim wypadku „stabilizacja" odbędzie się znowu kosztem najbiedniejszych, tak, jak się odbywały ich kosztem kilkakrotne „sanacje". Wówczas nietylko nie ma nadziei, iż pracownicy państwowi zyskają cośkolwiek, przeciwnie, istnieje uzasadniona obawa, iż w dużej mierze, drogą opodatkowania pośredniego pokryją przewidywane „zwiększenie dochodów skarbowych". Pozostaje nadzieja na istniejące podobno i to dość pokaźne nadwyżki kasowe. Nie wiemy jednak czy te nadwyżki przewyższają 300 miljonów, a co najważniejsze czy rząd zechce nadwyżek tych użyć z zgodnie z naszymi życzeniami.

Obawiamy się bardzo, iż pesymistyczny nasz pogląd okaże się słusznym. Nie łudzimy się bowiem co do istotnego znaczenia tranzakcji pożyczkowej. Pobłogosławił nas międzynarodowy kapitał nie zadarmo bynajmniej, ale zato, iż przysięgliśmy na jego ewangelję, że wyrzekliśmy się wszelkiego odstępstwa od jego zasad i kanonów, że obiecaliśmy stosować nadal tę politykę, która jest polityką obrony i protegowania klasy posiadającej a z naszemi interesami stoi w wyraźnej sprzeczności.

Czy się mylimy — okaże przyszłość najbliższa. O zamiarach Rządu dowiemy się z preliminarza budżetowego na rok 1928/29 i z treści dodatkowych przedłożeń rządowych na rok 1927/8.

Będą to dokumenty ważne, stokroć ważniejsze, niż kiedykolwiek dotąd w naszem Państwie. Rząd zobowiązał się uroczyście do ścisłego przestrzegania budżetu. Niewolno mu będzie budżetu tego ani o grosz przekroczyć, a kautele w tym kierunku są liczne i poważne. Jest ponadto czujny i potężny stróż tych zasad ów „doradca" i przedstawiciel agentów fiskalnych, który baczyć będzie skrupulatnie, aby Rząd zobowiązań swoich dotrzymywał.

W tych warunkach pracownicy muszą całą swoją uwagę zwrócić na treść budżetu, gdyż po jego uchwaleniu nie będzie już więcej sposobów na uzyskanie od Państwa świadczeń w budżecie nieustalonych. Dotyczy to tak pracowników administracji, jak też i przedsiębiorstw państwowych, którym to przedsiębiorstwom również niewolno będzie używać swoich funduszów na cele budżetem nie przewidziane, a nawet i przedsiębiorstw skomercjalizowanych, skoro „budżety i operacje finansowe tych przedsiębiorstw poddane będą kontroli Ministra Skarbu", a tą drogą i kontroli „doradcy".

O losach kolei w nowym okresie naszego życia gospodarczego nic pewnego powiedzieć nie można. Plan stabilizacyjny przewiduje, iż „rząd w możliwie jaknajkrótszym czasie zorganizuje koleje na zasadach autonomicznych, albo na zasadach handlowych". Tak obszerne (i tak mętne) określenie nie mówi, oczywiście, nic ani o sposobie zorganizowania przedsiębiorstwa kolejowego, ani też o zakresie „autonomji", którą przedsiębiorstwo to cieszyć się ma w przyszłości. W każdym jednak razie, jak nam się zdaje, utrzymanie dotychczasowego stanu rzeczy jest wykluczone i należy się liczyć już w najbliższej przyszłości z realizacją reorganizacyjnych pomysłów p. ministra Romockiego.

Zreogarnizowane koleje, jako przedsiębiorstwo państwowe, korzystać będą zapewne z części 135-cio miljonowego kredytu, przeznaczonego, jak zaznaczono wyżej, między innemi, na cele kredytowe dla przedsiębiorstw państwowych. Oczywiście, otrzymają kredyty tylko na inwestycje i tylko za zgodą „doradcy", który sumami temi dysponować będzie. Bądź co bądź, jednak napływ kapitału pożyczkowego wpłynie na tempo inwestycyj i przyczyni się zapewne do rozbudowy sieci kolejowej, a przy dobrej woli, może zwolnić znaczną część dochodów eksploatacyjnych, używanych dotąd na cele inwestycyjne. W tej okoliczności jak również w spodziewanym wzmożeniu się obrotów, a co zatem idzie i zysków kolei, kryją się możliwości poprawy egzystencji dla pracowników. Autonomja przedsiębiorstwa ułatwi, zdaniem naszem, skuteczność naszego nacisku w tym kierunku. Punkt ciężkości spoczywać będzie jednak w zasadach polityki ekonomicznej Rządu. Jeśli zasady te zmianie nie ulegną, jeśli Rząd nie zdecyduje się wreszcie na inny sposób postępowania ze swoimi pracownikami, jeśli koleje nie przestaną być w rękach Rządu instytucją dobroczynności publicznej dla handlu i przemysłu — przedsiębiorstwo nie zdoła wyłamać się z pod reguły ogólnej.

Z punktu widzenia pracowników państwowych, jako konsumentów, w dodatku skazanych na stałe pobory, nasuwa się w związku z planem stabilizacyjnym jedna jeszcze obawa. Stabilizacja zapewniła niezmienność wartości pieniądza, ale tylko w stosunku do walut zagranicznych i złota. Przy istniejących warunkach złoty zachowa zawsze w stosunku do dolara stosunek 1:8.88 i odpowiedni parytet do złota i innych walut na złoto wymienialnych. Ale żadne środki i żadne kautele nie istnieją dotąd i nie zostały zastosowane w planie, aby ustabilizować wartość złotego w stosunku do towarów, zwłaszcza do przedmiotów t. zw. pierwszej potrzeby. Przeciwnie, obawiać się należy, iż urzędowa deprecjacja złotego pociągnie (jak to się dzieje zazwyczaj w podobnych wypadkach) wzrost drożyzny. Taki efekt pożyczki jest tem więcej prawdopodobny, iż plan stabilizacyjny obiecuje rolnikom wyraźnie natychmiastowe i wydatne kredyty, co pozwoli im nie spieszyć się z dostawą zboża na rynek.

Jeśliby tak być miało, zwłaszcza gdyby przewidywania nasze i nasze obawy co do kursu polityki gospodarczej Rządu, okazały się słuszne — pożyczka stałaby się dla nas raczej szkodliwą, niż pożyteczną.

Być może jednak, iż podyktowane troską o przyszłość rozważania nasze okażą się błędnemi, zwłaszcza, iż brak nam w tej chwili ugruntowanych podstaw do przewidywań. Być może, że w zamiarach Rządu znajdą uwzględnienie nasze tylekroć wysuwane i tylekroć za słuszne uznane postulaty, ku czemu, przyznać trzeba, więcej jest możności obecnie, niż kiedykolwiek przedtem.

W każdym jednak razie nie czas w tej chwili na bezkrytyczny entuzjazm, nastała natomiast pora walki o to, aby niewątpliwy sukces naszego Rządu i Państwa także i nam pożytek przyniósł.

W SPRAWIE WYSYŁKI „MASZYNISTY".

Ostatni numer „Maszynisty" rozesłany został do poszczególnych członków pod adresami, podanemi w kwestjonarjuszach. Przy wysyłce okazało się jednak, że wielu kolegów nie podało zupełnie adresu, wielu podało adresy fałszywe, inni zaś wypełnili odnośną rubrykę kwestjonarjusza nieczytelnie, tak, iż około 2.000 egzemplarzy „Maszynisty" bądź nie wysłano, bądź też otrzymano z powrotem, z urzędów pocztowych, jako niedoręczone.

Wzywamy zatem tych kolegów, którzy nie otrzymali ostatniego numeru „Maszynisty", by natychmiast, za pośrednictwem właściwego koła podali do wiadomości Centrali swoje adresy. Po otrzymaniu adresu wyślemy „Maszynistę" dodatkowo.

Powyższe nie dotyczy członków Związku należących do kół węzła warszawskiego, gdzie ekspedycja „Maszynisty odbywa się ryczałtem na Zarządy Kół.

ŻYCIE ZWIĄZKOWE

WYSTĄPIENIA I INTERWENCJE PREZYDJUM.

Dnia 6.X w Ministerstwie Skarbu w sprawie emerytury dla kol. Langiego.

Dnia 8.X wspólnie z Zarządem Okręgowym warszawskim w D. K. P. Warszawa w sprawie listy starszeństwa.

Dnia 10.X w M. K. w sprawie czasu przyjęcia parowozu w Dyrekcjach Krakowskiej i Stanisławowskiej.

Dnia 12.X w M. K. w sprawie wypłacania poborów przechodzącym na emeryturę.

Dnia 14.X w M. K. w sprawie dzienników pracy dla drużyn parowozowych.

KOŚCIERZYNA.

P. Adamczyk aresztowany. W ostatnich numerach „Maszynisty“ zajmowaliśmy się sprawą rzekomego zamachu bombowego na naczelnika parowozowni w Kościerzynie, p. Adamczyka. Sprawa ta interesowała nasz związek, ponieważ p. Adamczyk rzucił podejrzenie urządzenia zamachu na kilku z naszych kolegów i działaczy związkowych. W ostatniej notatce, zamieszczonej w Nr. 18 „Maszynisty“ wyraziliśmy przypuszczenie, że jedynym skompromitowanym w tej sprawie będzie sam p. Adamczyk.

Przypuszczenie to okazało się słusznem, gdyż istotnie przed kilkoma dniami z polecenia prowadzących śledztwo władz sądowych p. Adamczyk został aresztowany i osadzony w więzieniu. Rezultaty śledztwa trzymane są na razie w tajemnicy. Podobno według zeznań wiarygodnych świadków p. Adamczyk urządził zamach na samego siebie.

O dalszym toku sprawy poinformujemy naszych czytelników we właściwym czasie.

SOSNOWIEC.

Zebranie Koła. Dnia 19 września b. r. odbyło się Zebranie Koła Sosnowiec poświęcone wyborowi delegata na Zjazd Okręgowy Warszawski tudzież ustaleniu wniosków i postulatów Koła na tenże Zjazd.

Zebraniu przewodniczył kol. **Gruszczyński**, protokół prowadził kol. Serbjan.

Delegatem dodatkowym na Zjazd Okręgowy w Warszawie w myśl par. 43 Statutu wybrano kol. Czecha. Z pośród uchwalonych wniosków na Zjazd zasługują na uwagę następujące: żądanie natychmiastowego wprowadzenia w życie przyznanego drużynom zagłębia węglowego 15 proc. dodatku tudzież rozszerzenia go na pociągi osobowe, sprawa umundurowania zwłaszcza zaś kożuchów i butów filcowych dla ślusarzy kandydatów, sprawa przesmarów i przepałów powstałych przez zbyt nisko ustaloną normę zużycia paliwa i smarów, żądanie dopuszczenia przedstawicieli Związku do opracowywania turnusów oraz do udziału w dochodzeniach karno-administracyjnych i inne. Ponadto zebranie uchwaliło domagać się jaknajrychlejszego uregulowania stanu prawnego, dotyczącego praw i obowiązków pracowniczych przez wprowadzenie w życie projektów przepisów pragmatycznych, emerytalnych i uposażeniowych z uwzględnieniem poprawek wniesionych przez Zarząd Główny Związku.

Po wyczerpaniu obrad nad wnioskami na Zjazd Okręgowy zebranie zajęło się uporządkowaniem stosunków w miejscowej kasie pogrzebowej. Na wniosek zarządu koła uchwalono w tym celu stosowną zmianę statutu kasy.

W wolnych wnioskach poruszono szereg spraw znaczenia lokalnego. Między innymi powzięto uchwałę wzywającą Zarząd Koła do skrupulatnego protokułowania przebiegu obrad na zebraniach Koła i przedstawiania protokułów do zatwierdzenia następnemu zebraniu.

BARANOWICZE.

Zebranie Koła, Sprawozdanie ustępującego Zarządu.

Dnia 14 sierpnia 1927 r. odbyło się Zebranie Koła Baranowicze z następującym porządkiem dziennym: 1) Sprawozdanie z Walnego Zjazdu, 2) Sprawozdanie Zarządu Koła za ostatni okres działalności, 3) Sprawozdanie komisji rewizyjnej, 4) wybór nowego Zarządu Koła.

Zebraniu przewodniczył kol. **Matulis**, sekretarzował kol. **Stankiewicz.**

Do pierwszego punktu porządku dziennego zabrał głos kol. Matulis, który jako delegat na VIII-my Walny Zjazd przedstawił zebranym obszernie przebieg obrad i uchwały Zjazdu. Sprawozdanie przyjęto jednogłośnie do zatwierdzającej wiadomości.

Sprawozdanie z działalności Zarządu Koła za czas od 13.9 1926 do 14.8 1927 r. zdawał kol. Matulis oraz kol. Stankiewicz, skarbnik i sekretarz Koła. (Redakcja korzystając z posiadanego materjału podaje poniżej sprawozdanie to, jako wzorowe, w pełnem brzmieniu.). Zebrani przyjęli sprawozdanie do wiadomości poczem na wniosek Komisji rewizyjnej, która skonstatowała poprawną gospodarkę udzielono ustępującemu Zarządowi absolutorjum.

Ponieważ dotychczasowi członkowie Zarządu Koła kol. Matulis, Stankiewicz i Dziewałtowski wzbraniają się piastować nadal swoje mandaty, a zebranie nie mogło sprawy tej na razie załatwić, przeto odłożono wybory do następnego zebrania prosząc dotychczasowy Zarząd o sprawowanie obowiązków aż do rozstrzygnięcia tej kwestji.

Sprawozdanie Zarządu Koła Z. Z. M. Baranowicze.

z działalności za czas od 13.9 1926 r. do 14.8 1927 r.

I. Sprawy organizacyjne. Zarząd Koła załatwiał sprawy polecone sobie do wykonania przez walne Zebrania Koła tudzież przez wyższe organy Związku jak również zajmował się sprawami poszczególnych kolegów, którzy się doń o pomoc zwrócili. Interwencyj w parowozowniach miejscowych odbyło się 14 z tego ze skutkiem pomyślnym 12, z rezultatem dotąd niewiadomym 2.

Zarząd Koła brał udział w VIII-ym Walnym Zjeździe w Wilnie (kol. **Matulis**) tudzież w trzech zjazdach Okręgu wileńskiego w Wilnie a mianowicie 10.12 1926 r. (kol. **Stankiewicz**), 9.6 1927 r. (kol. **Stankiewicz**) i 18.7 1927 r. (kol. **Matulis**).

Pozatem Zarząd Koła brał udział w pożegnaniu p. Ostrowskiego M. O. Brześć.

Zebrań ogólnych odbyło się 4 a to. 13.9 i 9.11 1926 r. oraz 8.1 i 29.2 1927 r. Procent uczestnictwa w zebraniach = 25.

Sprawy administracyjne: Korespondencji otrzymano: 99 w tem: Z Zarządu Głównego 42, z Zarządu Okręgowego w Wilnie 40, z M. O. Brześć 3, z Koła Bielsko 2 ,z Koła Brześć 1, z miejscowego Starostwa 11.

Korespondencji wysłano: 232. W tem: Do Zarządu Głównego 68, do Zarządu Okręgowego 80, do D. K. P. Wilno 24, do innych kół Z. Z. M. i urzędów kolejowych 60.

Stan członków: Na początku okresu 68, obecnie 85. Przyrost 19, ubytek 2 (jeden przeniesiony, jeden wystąpił).

Sprawy kasowe.

Dochody Koła:

	zł.
1) Saldo na dzień 13.9 1926 r.	111.21
2) Dobrowolne składki od członków	451.00
3) Wpisowe i dobrowolne opodatkowanie	138.26
4) Zapomogi za dni choroby	136.00
5) Dobrowolne składki dla kol. Apanowicza	48.00
6) procenty od Zarządu Głównego i premja za kwestjonarjusze	328.95
7) Za cegiełki dla Koła Bielsko	50.00
zł.	1263.42

Wydatki Koła:

	zł.
1) Wydatki kancelaryjne i korespondencja	140.35
2) Djety delegatom	285.00
3) Komorne	300.00
4) Uzupełnienie inwentarza	108.40
5) Wpisowe i dobrowolne opodatkowanie	140.87
6) Zapomogi za czas choroby	136.00
7) Cegiełka dla Koła Bielsko	50.00
8) Zapomoga dla kol. Apanowicza	48.00
9) Premja za kwestjonarjusze	8.50
10) Opłata za salę „Ogniska“	30.00
11) Saldo na dzień 14.8 1927 r.	16.30
zł.	1263.42

Składając sprawozdanie Zarząd nadmienia iż praca w Kole jest nader uciążliwa, gdyż członkowie Koła są rozproszeni i rozrzuceni na przestrzeni 120 km. tak iż porozumienie się z nimi jest bardzo utrudnione. Także i interwencję Zarządu utrudnia okoliczność, iż Koło obejmie kilka parowozów od siebie oddalonych a mianowicie Baranowicze szerokotorowe, Baranowicze wąskotorowe, Leśna, Łuniniec, Stołpce, Orańczyce, Janów, Święta Wola, Kosów i Honczary.

BYDGOSZCZ.

Nowy Zarząd Koła. Z powodu przeniesienia siedziby Zarządu Okręgowego Gdańskiego z Torunia do Bydgoszczy oraz z powodu tego iż dotychczasowy przewodniczący koła Bydgoszcz kol. **Hernet**, wybrany Prezesem Okręgu nie mogąc sprawować łącznie obu tych funkcji zmuszony był zrzec się godności przewodniczącego Koła, Koło przystąpiło na zebraniu w dniu 15 września do wyboru nowego Zarządu.

W skład zarządu weszli następujący koledzy: Przewodniczący kol. **Kwiatkowski Jan**, zast. przewodn. kol. **Scheer** Wilhelm, sekretarz kol. **Brzeski** Tadeusz, zast. sekr. kol. **Ziętak** Wiktor, członkowie Zarządu **Grodzki** Władysław i **Korn** Stanisław.

Komisja rewizyjna urzęduje nadal w dotychczasowym składzie.

Zebrani wyrazili w serdecznych słowach podziękowanie dotychczasowemu Zarządowi oraz życzyli mu powodzenia i owocnej pracy na nowem, bardziej odpowiedzialnem stanowisku.

LESZNO.

Zebranie Koła. Dnia 22 września b. r. odbyło się Walne Zebranie Koła Leszno z udziałem Prezesa Związku kol. **Borkowskiego.**

Po zagajeniu i przyjęciu protokółu z ostatniego Walnego Zebrania przewodniczący kol. **Marcinkowski** udzielił głosu kol. **Borkowskiemu**, który w dłuższem przemówieniu poruszył wszystkie najważniejsze sprawy dotyczące tak postulatów maszynistów jak też i zagadnień wewnętrzno-organizacyjnych. Specjalną uwagę poświęcił kol. Borkowski sprawie kasy odpraw emerytalnych, która to kasa nie miała dotąd wśród członków koła Leszno zwolenników.

Nad przemówieniem kol. Borkowskiego wywiązała się obszerna dyskusja, w czasie której zebrani stawiali szereg zapytań. Kol. Borkowski udzielił odpowiedzi na zapytania poczem przystąpiono do obrad nad wolnymi wnioskami. Poruszano sprawy turnusów, kożuchów, skasowania kar nałożonych za czasów służby w państwach zaborczych, zmiany czasu jazdy na odcinku Ostrów — Krotoszyn tudzież domu odpoczynkowego w Zbąszynie.

SIEDLCE.

Zebranie Koła. Dnia 10 października 1927 r. odbyło się walne Zebranie Koła poświęcone sprawom lokalnym tudzież wysłuchaniu referatów przedstawicieli Zarządu Głównego i Zarządu Okręgowego.

Zebraniu przewodniczył kol. **Gauze**, obowiązki sekretarza pełnił kol. **Nowak.**

Z ramienia Prezydjum Związku w zebraniu uczestniczył kol. **Komorowski**, z ramienia Zarządu Okręgowego warszawskiego kol. **Lisiewicz.**

Po załatwieniu spraw lokalnych drobniejszego znaczenia zebrani wysłuchali obszernych referatów kol. kol.: Komorowskiego i Lisiewicza, którzy omówili dokładnie stan prac związkowych, zamierzenia Prezydjum na czas najbliższy, tudzież wyniki ostatnich konferencyj w M. K.

SKARŻYSKO.

Nowy Zarząd, Zebranie Koła. Dnia 28 września b. r. odbyło się Walne Zebranie Koła Skarżysko.

Po zagajeniu obrad udzielono głosu kol. **Lepszonkowi**, który w imieniu wybranej na poprzedniem zebraniu komisji skrutacyjnej ogłosił wynik wyborów do Zarządu Koła. Stosownie do ilości oddanych głosów wybrani zostali: Przewodniczącym Koła kol. **Nieradzki Jan,** Sekretarzem kol. **Niziołek Władysław,** skarbnikiem kl. **Jankowski Ignacy**, zast. sekretarza kol. **Juszczyński Józef**, zast. skarbnika kol. **Łotkowski Władysław.** Komisja rewizyjna kol.kol.: **Wasilewski Michał, Winiarski Szczepan i Hantz Wacław.**

Po ogłoszeniu wyniku wyborów przewodnictwo zebrania objął kol. **Nieradzki,** a obowiązki sekretarza kol. **Niziołek.**

W toku obrad poruszono następujące sprawy:

1. Postanowiono zwrócić się do Zarządu Głównego z prośbą o uregulowanie sprawy starszeństwa gdyż ostatnie zarządzenia krzywdzą dotkliwie członków tutejszego koła, obalając ustalony w dotychczasowej praktyce porządek starszeństwa.

2. Koło domaga się od Zarządu Głównego ponownego poruszenia sprawy obrotnicy w stacji Ostrowiec. Koło zabiega o budowę tej obrotnicy ze względu na to, iż brak jej powoduje ujemne skutki dla obsługujących tę przestrzeń drużyn. W ostatnich czasach miały mianowicie miejsce liczne wypadki poważnych przeziębień z tego powodu.

3. Zebranie domaga się uregulowania djet za pracę przy pociągach gospodarczych. Drużyny obsługujące te pociągi pracują niejednokrotnie w odległości 100 i więcej kilometrów od stacji macierzystej zalicza się im jednak za to zaledwie parę godzin pracy przetokowej.

4. Zebranie zwraca się do Zarządu Głównego z prośbą o interwencję w sprawie awansów, których D. K. P. Radom od dłuższego czasu już nie udziela.

Wreszcie zebrani wyrazili nowemu Prezydjum votum zaufania i postanowili przesłać mu życzenia owocnej pracy.

KOMUNIKATY

O ZWROT MIENIA, POZOSTAŁEGO W ROSJI.

Liczni członkowie Związku zgłaszają się do Centrali z prośbą o poradę w sprawie zwrotu mienia, pozostawionego w Rosji Sowieckiej, jak np. sum, ulokowanych na książeczkach oszczędności, wkładów w kasach przezorności i t. p. Zainteresowanych zawiadamiamy, iż sprawami temi zajmuje się Związek Obrony Mienia, który w ostatnich czasach podjął się specjalnie przeprowadzenia rejestracji i rewindykacji mienia, pozostałego w Rosji.

Termin zgłaszania pretensyj upływa z dniem 1 listopada 1928 r. Po informacje należy się zgłaszać:

Warszawa — Związek Ochrony Mienia, Długa 30.

Wilno — Jerzy hr. Czapski, Montwiłowski zaułek 11.

Nowogródek — Ernest Ambrożkiewicz, Śnieżycka 25.

Pińsk — ks. Zygmunt Pawłowski, Kurja Biskupia.

Brześć — Eug. Załusko, sędzia pokoju.

Równe — Piotr Zmigrodzki, Hallera 28.

Krzemieniec — P. Kuśmierski, Trynitarska 5.

Kraków — Stowarzyszenie Polaków uchodźców Kresów Wschodnich ul. Jabłonowskich 19.

Lublin — Bolesław Kobierski, Szpitalna 4.

Poznań — Lubomir Długołęcki, ul. 27 grudnia 15 Poznański Auto-Skład.

Bydgoszcz — Tomasz Narkiewicz-Jodko, ul. Zacisze 4.

Grudziądz — Chojecki Kazimierz, Radzyńska 7, III piętro.

Toruń — Zdrojewski, dyr. Tow. Rolniczego Pomorskiego.

ZWIĄZEK KOLEJARZY PRZECIWNIKÓW ALKOHOLU.

Otrzymaliśmy zawiadomienie iż we Lwowie powstał związek kolejarzy, „Przeciwników Alkoholu" będący członkiem międzynarodowego związku Kolejarzy Przeciwników Alkoholu. Związek zamierza rozszerzyć swoją działalność na całe Państwo. Zadaniem Związku jest szerzyć wśród kolejarzy abstynencję. Ze względu na ten wzniosły cel zasługuje Związek na usilne poparcie.

W sprawach związku należy się zwracać p. a. Sekretarza Zarządu p. **Raucha** Lwów 15 Lewandówka ul. Konopnickiej Nr. 14.

Wydawca: **Zaw. Zw. Maszyn. Kolej.** Red. odpow.: **Henryk Sommerfeldt.**

Zakłady Drukarskie F. Wyszyński i S-ka Warszawa, Warecka 15.